

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 31 octombrie 2019, în privința inculpatului

Delescu Mihail XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>30.10.2017 – 22.06.2018,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>11.09.2018 – 13.11.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>25.02.2019 – 18.06.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>06.08.2019 – 31.10.2019,</i>
	<i>11.03.2020 – 20.05.2020.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 22 iunie 2018, Delescu Mihail a fost condamnat în baza art. 186 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 200 unități convenționale, ce constituie 4000 lei, cu liberarea de pedeapsa stabilită în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

2. Instanța de fond a constatat că în perioada 13.01.2011 – 31.01.2011, data precisă nefiind stabilită, inculpatul Delescu M., fiind înlăturat din funcția de director al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia, din intenții materiale, urmărind scopul de sustragere a faxului de model „Panasonic”, deja utilizat, seria KXFT93UA, care aparținea ÎS „Acvacultura-Moldova”, din încăperea biroului amplasat în incinta „Podsnejnic Uzunov”, XXXXXX XXX, XXXXXX , în care Delescu M., fiind director al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia, activa, prin acces liber, neavând intenția de a restitui faxul ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia,

director al căreia, conform ordinului din 13.01.2011, a fost numit Moldovan S., a sustras pe ascuns acest fax, de care a dispus după cum a considerat necesar, cauzând ÎS „Acvacultura-Moldova” un prejudiciu material, în sumă de 1595 lei.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a explicat că la 13.04.2010 a fost numit în calitate de director al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia. Faxul era funcțional, se afla la evidența contabilității și contabilă se folosea de el. Începând cu 11.01.2011 s-a aflat în concediu medical. Faxul a rămas în birou, iar contabilă avea cheia de la birou. Moldovan S. a fost numit director în perioada când el se afla pe buletin medical. A fost telefonat de Doicova G., care l-a anunțat că au venit persoane din partea acestuia și au luat toate actele. Nu a fost întrebat despre fax. Aparatul se afla în biroul lui, în care avea acces și contabilă, de asemenea avea chei și Pitel N. Când el lipsea, biroul era încuiat, iar cheile se aflau la contabilă. Ștampila a transmis-o când s-a terminat concediul medical, prin intermediul lui Doicova G. Cheile de la birou le-a lăsat contabilă, deoarece aceasta se folosea de fax.

Totodată, vinovăția acestuia a fost dovedită pe deplin prin probele administrate.

La urmărirea penală, acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită cu cauzarea daunei în proporții considerabile, însă calificativul *cauzarea daunei în proporții considerabile* nu și-a găsit confirmare în cadrul examinării cauzei, nefiind invocat nici de partea vătămată. Astfel, acțiunile lui urmează a fi recalificate în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane.

Conform art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

Potrivit art. 89 alin. (1), (2) lit. a) Cod penal, prin liberare de pedeapsa penală se înțelege eliberarea persoanei care a săvârșit o infracțiune de la executarea reală, parțială sau totală, a pedepsei penale pronunțate prin hotărârea instanței de judecată. Liberarea de pedeapsa penală se efectuează prin condamnarea cu suspendare condiționată a executării pedepsei.

Ori, la momentul pronunțării sentinței, au trecut mai mult de doi ani din momentul săvârșirii infracțiunii de către inculpat, expirând termenele de prescripție stabilite de art. 60 alin. (1) lit. a) și 89 alin. (1) lit. a) Cod penal.

3. Avocatul Victor Delijan și inculpatul au declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Apelanții au invocat că inculpatul nu recunoaște vina, deoarece nu a sustras faxul. Cheile de la biroul în care se afla faxul erau la contabilă Pitel N. A fost eliberat din funcția de director, în perioada în care s-a aflat în concediu medical. Lucrurile din incinta SRL „Podsnejnic Uzunov” au fost scoase în lipsa lui. Ori, declarațiile lui corespund întocmai cu declarațiile martorului Doicova G., care a indicat că faxul și toate actele au fost luate de colaboratorii întreprinderii sub conducerea lui Moldovan S.

Totodată, declarațiile martorilor acuzării nu sunt relevante, or, aceștia nu sunt în relații bune cu inculpatul și nu sunt în măsură să dovedească vinovăția acestuia.

Mai mult, nici unul din martorii acuzării nu au putut să explice de ce nu a fost întocmit un act al bunurilor și al actelor ridicate de la întreprindere.

Ori, o analiză detaliată și nepărtinitoare a declarațiilor persoanelor audiate oferă posibilitatea de a înainta învinuirea de furt a faxului oricărui dintre martorii Moldovan S., Daradur M., Colesnicov A., Pitel N. și Doicova G., care în lipsa lui puteau să comită furtul.

În același timp, cauza penală a fost pornită la 12.12.2012, potrivit ordonanței de pornire a cauzei, Delescu M. fiind unicul bănuțit de comiterea sustragerii a faxului, însă el a fost recunoscut și audiat în calitate de învinuit doar la 10.07.2017.

Prin ordonanța de pornire a urmării penale, i-a fost atribuită calitatea de bănuțit, moment din care, organul de urmărire penală, în corespundere cu prevederile art. 63 Cod de procedură penală, urma în termen de 3 luni să-i înainteze învinuirea. Însă, contrar normelor legale, învinuirea i-a fost înaintată la 29.03.2017, termenul legal fiind până la 12.03.2013.

Contrar prevederilor art. 63 alin. (4) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală nu a dispus scoaterea lui de sub urmărire penală.

Conform art. 391 pct. 6) Cod de procedură penală, sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmării penale și tragerea la răspundere penală.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 13 noiembrie 2018, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că la pronunțarea sentinței, instanța de fond corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat asupra încetării procesului penal în privința inculpatului învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (1) Cod penal, deoarece există circumstanțe care exclud urmărirea penală și tragerea la răspundere penală, adică a intervenit termenul de prescripție de atragere la răspundere penală.

5. Avocatul Victor Delijan a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Recurentul a invocat că inculpatul nu recunoaște vina, deoarece nu a sustras faxul. Cheile de la biroul în care se afla faxul erau la contabilă Pitel N. A fost eliberat din funcția de director, în perioada în care s-a aflat în concediu medical. Lucrurile din incinta SRL „Podsnejníc Uzunov” au fost scoase în lipsa lui. Ori, declarațiile lui corespund întocmai cu declarațiile martorului Doicova G., care a indicat că faxul și toate actele au fost luat de colaboratorii întreprinderii sub conducerea lui Moldovan S.

Totodată, declarațiile martorilor acuzării nu sunt relevante, or, aceștia nu sunt în relații bune cu inculpatul și nu pot servi ca dovezi obiective a vinovăției acestuia.

Nici unul din martorii acuzării nu au putut să explice de ce nu a fost întocmit un proces-verbal de ridicare al bunurilor și al actelor contabile ridicate de la întreprindere. Nu a fost probat nici faptul că inculpatul a fost informat despre data și ora vizitei lui Moldovan S. Potrivit declarațiilor martorilor Pitel N. și Doicova G., în perioada în care inculpatul s-a aflat în concediu medical, faxul se afla în birou, fiind folosit pentru a expedia acte de serviciu.

Nu a fost demonstrată vina inculpatului nici prin declarațiile martorilor Puceva D. și Pulucciu N., care au indicat că Pitel N. expedia informația de pe faxul lor, deoarece aparatul fax de la ÎS „Acvacultura-Moldova” nu funcționa. Mai mult,

toți martorii audiați au confirmat că în lipsa inculpatului din birourile SRL „Podsnejnîc Uzunov” au fost scoase acte, însă nu au putut explica motivul.

Mai mult, o analiză detaliată și nepărtinitoare a declarațiilor persoanelor audiate oferă posibilitatea de a înainta învinuirea de furt a faxului oricărui dintre martorii Moldovan S., Daradur M., Colesnicov A., Pitel N. și Doicova G., care în lipsa lui puteau să comită furtul.

În același timp, cauza penală a fost pornită la 12.12.2012, potrivit ordonanței de pornire a cauzei, Delescu M. fiind unicul bănuț de comiterea sustragerii a faxului, însă el a fost recunoscut și audiat în calitate de învinuit doar la 10.07.2017.

Prin ordonanța de pornire a urmăririi penale, i-a fost atribuită calitatea de bănuț, moment din care, organul de urmărire penală, în corespundere cu prevederile art. 63 Cod de procedură penală, urma în termen de 3 luni să-i înainteze învinuirea. Însă, contrar normelor legale, învinuirea i-a fost înaintată la 29.03.2017, termenul legal fiind până la 12.03.2013.

Contrar prevederilor art. 63 alin. (4) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală nu a dispus scoaterea lui de sub urmărire penală.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 18 iunie 2019, recursul a fost admis, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că instanța de apel nu a elucidat toate circumstanțele esențiale ale cauzei, și anume, prin care probe a fost dovedit că anume inculpatul a săvârșit infracțiunea, făcându-se trimitere numai la declarațiile martorilor, din care rezultă că în biroul inculpatului unde se afla faxul aveau acces mai multe persoane, dar furtul l-a comis inculpatul, *ce este o presupunere*.

Totodată, inculpatul a fost în concediu medical de la sfârșitul lunii decembrie 2010, iar din declarațiile martorului Pitel N. rezultă că chei de la cabinetul unde se afla faxul avea inculpatul și martorii Pitel N. și Doicova G., iar martorul Pitel N. a indicat că în perioada 01.01.2011 – 15.01.2011 faxul a fost în cabinet, când a venit Moldovan S., a luat cheile de la cabinetul unde se afla faxul de la Pitel N. și Doicova G.

La fel, a fost stabilit că nu a fost întocmit un proces-verbal de ridicare semnat de mai multe persoane cu enumerarea bunurilor și documentelor contabile ridicate.

Ori, instanța de apel nu a clarificat circumstanța esențială ce rezultă din fapta incriminată inculpatului și constatată în sentință, potrivit căreia inculpatul în perioada 13.01.2011 - 31.01.2011 a luat faxul, fără a avea intenția de a-l restitui, deși acesta a fost eliberat din funcție la 13.01.2011, iar din declarațiile martorilor rezultă că până la 15.01.2011 faxul se afla în cabinet și nimeni nu a văzut dacă într-adevăr inculpatul l-a luat, că acces în biroul unde se afla faxul au avut mai multe persoane, mai mult, nu a fost întocmit vreun proces-verbal cu enumerarea bunurilor și documentelor contabile ridicate.

Potrivit art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2), art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. *Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe*

presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Astfel, **instanța de judecată nu este în drept să completeze învinuirea cu circumstanțe care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.**

Ori, atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, acuzarea nu a prezentat careva probe incontestabile ce ar dovedi comiterea furtului de către inculpat.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală, de practica unitară în acest domeniu și de practica relevantă a CtEDO, în cadrul unui proces de judecată contradictoriu, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 31 octombrie 2019, apelul a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Delescu Mihail a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Instanța de apel a constatat că inculpatul Delescu M. se învinuiește că în perioada 13.01.2011 - 31.01.2011, data exactă nefiind stabilită de către organul de urmărire penală, fiind înlăturat din funcția de director al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia, din intenții materiale, urmărind scopul sustragerii faxului de model „Panasonic”, de seria KXFT93UA, care aparținea ÎS „Acvacultura-Moldova”, din biroul amplasat în incinta SRL „Podsnejnic Uzunov”, XXXXXX XXX, XXXXXX, în care Delescu M. își exercita activitatea de director al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia, având acces liber și neavând intenția de a restitui respectivul fax lui Moldovan S., numit director al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia, prin ordinul din 13.01.2011, pe ascuns a sustras faxul, dispunând de acesta după bunul său plac, cauzând astfel un prejudiciu material ÎS „Acvacultura-Moldova”, în sumă totală de 1595 lei, care pentru întreprindere este considerabil.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța de apel a statuat că, în instanța de fond inculpatul nu a recunoscut vina și a indicat că a fost numit director al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia la 13.04.2010. Faxul era funcțional, se afla în contabilitate și era la evidența contabilității. De la începutul lunii ianuarie 2011 până la 21.02.2011, s-a aflat în concediu medical. Faxul era în birou, iar chei de la acest birou avea și contabilă. În acea perioadă, Moldovan S. a fost numit în funcția de director. Doicova G. l-a telefonat și i-a spus că au venit persoane din partea lui Moldovan S. și au luat toate actele. El nu a sustras faxul, nici nu a predat careva bunuri, însă, în lipsa lui, din birou au fost luate toate lucrurile.

Din probele administrate, analizate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor, sub toate aspectele și în mod obiectiv, rezultă că inculpatul urmează a fi achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Ori, declarațiile martorilor Moldovan S., Pitel N., Colesnicov A., Daradur M., Doicova G., Puceva D., Pulucci N., precum și înscrisurile administrate de acuzare în instanța de apel, nu demonstrează săvârșirea faptei de sustragere pe ascuns în perioada 13 ianuarie - 31 ianuarie 2011 a faxului de model „Panasonic”, cu seria KXFT93UA, de către inculpat.

Potrivit depozițiilor martorilor Pitel N., Colicnicov A., Daradur M., Doicova G., precum și ale inculpatului, ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia, din anul 2007 avea în proprietate un fax în stare tehnică de funcționare, inclusiv în perioada când inculpatul era director al întreprinderii, însă acesta a fost sustras după concedierea inculpatului din funcția de director și reîncadrarea în funcția de director al întreprinderii a lui Moldovan S. Martorul Pitel N., contabil-șef al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia și martorul Doicova G., casier al întreprinderii, au declarat că faxul se afla în biroul directorului, care era utilizat de contabil în fiecare zi lucrătoare pentru a transmite informațiile necesare la Chișinău.

Totodată, sunt irelevante declarațiile martorului Pitel N. că la 13.01.2011, când s-a prezentat Moldovan S. cu ordinul de reîncadrare în funcția de director al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia, iar inculpatul lipsea, fiind în concediu medical, ea împreună cu Moldovan S. au luat documentele contabile din biroul lor și le-au transferat în sediul anterior al întreprinderii, în biroul inculpatului nu au intrat deoarece era încuiat, iar cheile de la biroul directorului erau la Doicova G., ori, sunt în contradicție cu declarațiile martorului Doicova G. și ale inculpatului.

Astfel, conform declarațiilor inculpatului, de la finele lunii decembrie 2010 și până la sfârșitul lunii ianuarie 2011 s-a aflat în concediu medical, faxul a rămas la el în birou, iar cheia de la birou se afla la contabilul Pitel N., care transmitea informații la Chișinău prin fax.

Declarații analogice a depus și martorul Doicova G., că faxul se afla în biroul directorului, de la care avea chei contabila Pitel N., care trimitea informații la Chișinău prin fax, ea nu avea chei de la biroul inculpatului.

Deci, martorul Pitel N., în virtutea funcției sale de contabil al întreprinderii, care în fiecare zi, prin intermediul faxului, trimitea informațiile necesare la sediul central din Chișinău al ÎS „Acvacultura-Moldova”, avea acces liber în biroul directorului întreprinderii, unde se afla faxul, atât în timpul când acesta se afla la serviciu, cât și în lipsa lui, având cheia de la birou.

Conform declarațiilor martorului Doicova G., în ziua restabilirii în funcție, Moldovan S. s-a prezentat la oficiu împreună cu alte persoane și toate documentele din sediu au fost transferate la altă adresă, a văzut că a fost scos și faxul, de către trei persoane, pe care nu le cunoaște. A doua zi a mers la serviciu, la noul sediu, și a văzut faxul întreprinderii - același pe care îl folosea contabila Pitel N.

Ori, declarațiile martorului Doicova G. sunt apreciate ca fiind pertinente, concludente, utile și veridice pentru soluționarea cauzei, iar acuzarea nu a prezentat probe care ar pune la îndoială veridicitatea acestor declarații în ceea ce privește transferarea faxului din biroul inculpatului la sediul anterior al ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia, după reîncadrarea în funcție de director al întreprinderii a lui Moldovan S.

Prin urmare, declarațiile martorilor Moldovan S. și Pitel N. că de mai multe ori au rugat inculpatul să le întoarcă faxul, însă acesta a refuzat, nu sunt veridice, în

condițiile în care martorul Pitel N. neagă că ar fi avut cheile de la biroul inculpatului și accesul liber în biroul acestuia, chiar și în lipsa ultimului, cât și faptul că la 13.01.2011 când Moldovan S. s-a prezentat la serviciu, fiind reîncadrat în funcția de director al întreprinderii, au fost transferate la noul sediu, doar documentele din biroul lor, însă din biroul inculpatului nu au luat careva acte, deoarece era încuiat, declarații care sunt în contradicție cu declarațiile martorului Doicova G. și ale inculpatului.

Mai mult, în instanța de fond, martorul Pitel N. a indicat că în biroul lor, la Doicova G., se păstra cheia de la biroul inculpatului, iar când avea nevoie aceasta îi transmitea cheia de la biroul inculpatului. Iar martorul Moldovan S. era în relații de conflict cu inculpatul, veridicitatea declarațiilor fiind pusă la îndoială.

O altă împrejurare care denotă neveridicitatea declarațiilor martorului Pitel N. este lipsa de coerență în declarațiile acesteia, și anume, pe de o parte aceasta declară că la data când s-a prezentat Moldovan S., fiind reîncadrat în funcția de director, au transferat la noul sediu doar documentele contabile, în biroul lui Delescu M. nu au intrat deoarece era încuiat, totodată, declară că în contabilitate, la Doicova G., se păstra cheia de la biroul inculpatului, iar la nevoie, lua cheia de la birou. Însă, martorul Pitel N. nu a explicat din care motiv la 13.01.2011, când s-a prezentat Moldovan S. la serviciu și, primind indicație de la acesta, de a transfera bunurile întreprinderii la sediul anterior al acesteia, cunoscând că în contabilitate se păstrează cheia de la biroul inculpatului, nu a descuiat biroul pentru a face inventarierea bunurilor existente în vederea transferării la celălalt sediu, or, schimbarea sediului este o decizie a administrației, care implică transferul tuturor bunurilor întreprinderii, dar nu parțial. Respectiv, declarațiile martorului Pitel N. că biroul inculpatului era încuiat, motiv din care nu au transferat și bunurile întreprinderii aflate în acesta, sunt lipsite de esență.

Totodată, faptul că inculpatul, după concedierea sa din funcția de director al filialei Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova” și reîncadrarea în funcție de director al întreprinderii a martorului Moldovan S., a transmis ultimului și contabilei Pitel N. unele acte ale întreprinderii și bunuri pe care le avea la dânsul, nu demonstrează că inculpatul a sustras în mod ascuns faxul de model „Panasonic” din sediul filialei Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova”. Mai mult, martorul Pitel N. indică că în perioada 01.01-15.01.2011 faxul se afla în biroul inculpatului, iar în ziua când la serviciu s-a reîntors Moldovan S., acesta a luat cheile de la biroul directorului, care se aflau în contabilitate.

Prin urmare, ipoteza invocată de martorii Pitel N. și Moldovan S. că din biroul inculpatului nu au fost transferate la noul sediu al întreprinderii careva lucruri din acesta, deoarece era încuiat, este nefondată.

Pe lângă aceasta, prin ordinul nr. 10 din 15.04.2010, emis de directorul general al ÎS „Acvacultura-Moldova”, în temeiul căruia Delescu M., începând cu 15.04.2010 a fost numit în funcția de director al filialei Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova”, s-a dispus inclusiv crearea unei comisii de primire-predare a bunurilor, în componența căreia intrau și martorii Pitel N., Daradur M., Moldovan S. și inculpatul. Însă, acuzația nu a prezentat probe în vederea elucidării faptului dacă a fost creată o astfel de comisie în baza ordinului din 15.04.2010 în scopul inventarierii bunurilor întreprinderii și predării-primirii acestora noului director numit în funcție, Delescu M.

La fel, în ordinul nr. 1 din 13.01.2011, în baza căruia Moldovan S. a fost repus în funcția de director al filialei Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova”, cu eliberarea

din funcție de director a inculpatului, s-a dispus inclusiv crearea comisiei de primire-predare a bunurilor, în componența căreia intrau și martorii Pitel N., Moldovan S. și inculpatul. Potrivit înscrisului-balanță de verificare, întocmit în baza dispoziției nr. 1 din 13.01.2011, în care sunt indicate bunurile inventariate, iar sub numărul de ordine 51 se indică fax, o bucată, cu valoarea de 1595,83 lei, fiind menționat la lipsuri finale. Ori, balanța de verificare nu poate fi reținut ca o probă pertinentă și concludentă, în vederea demonstrării săvârșirii faptei de sustragere pe ascuns a faxului de către inculpat, deoarece acest înscris nu conține numele, prenumele membrilor comisiei de inventariere, nu este semnată de către ultimii, nu este notat anul de efectuare a inventarierii, nefiind indicat nici numărul de inventar al faxul indicat sub nr. 51, fiecărui bun luat la balanța unei întreprinderi fiindu-i atribuit un număr de inventar. Nu poate fi invocat ca probă nici certificatul eliberat de filiala Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova” cu nr. 47 din 01.04.2011, că la balanța întreprinderii se afla un fax în valoare de 1595,83 lei.

Deci, nici factura fiscală cu seria și numărul SX1059255 din 02.10.2007, conform căreia filiala Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova” a cumpărat un fax Panasonic KX FT932UA la suma de 1595,83 lei, nu demonstrează că inculpatul a sustras faxul, de către acuzare nefiind administrate probe că la balanța filialei Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova” s-a aflat faxul de model „Panasonic KX FT932UA”.

Prin urmare, circumstanțele stabilite nu probează că la numirea inculpatului în funcție de director al filialei Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova”, acesta a primit sub semnătură bunurile care se aflau la balanța întreprinderii, inclusiv faxul, a cărui sustragere îi este imputată, precum și că faptul că faxul întreprinderii se afla la evidență după acesta, în condițiile în care el susține că faxul era la evidență la contabilitate, iar acuzarea nu a prezentat probe care să infirme aceste declarații.

Faptul că faxul era instalat în biroul directorului filialei Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova”, nu demonstrează că putea fi sustras doar de inculpat, fiind constatat că acces liber în biroul lui avea contabilă Pitel N. și martorul Doicova G.

În același timp, martorii Puceva D. și Pulucci N. au declarat că la filiala Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova” o perioadă de timp a lipsit faxul, astfel că contabilă Pitel N. s-a adresat acestora pentru a îi permite expedierea prin fax a documentelor necesare către sediul central din Chișinău, însă aceste probe nu sunt utile pentru soluționarea cauzei, în situația în care nu demonstrează direct sau indirect că inculpatul în perioada 13.01-31.01.2011 a sustras faxul de la filiala Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova”.

La fel, și declarațiile martorilor Daradur M. și Colesnicov A., potrivit căror filiala Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova” avea fax în stare tehnică de funcționare, nu pot fi reținute ca fiind utile pentru soluționarea cauzei.

Astfel, nu a fost probată învinuirea înaintată inculpatului că în perioada 13.01-31.01.2011 a luat faxul întreprinderii fără a avea intenția de a-l restitui, în condițiile în care acesta a fost concediat din funcția de director al filialei la 13.01.2011, prin ordinul nr. 1 emis de directorul general al IS „Acvacultura-Moldova”, perioadă în care acesta se afla în concediu medical, iar acuzarea nu a demonstrat că acesta a avut acces la lucrurile aflate în biroul său, situat în clădirea farmaciei „Podsnejnic Uzunova”, după data de 13.01.2011 - când a fost restabilit în funcția de director al filialei, martorul Moldovan S. Mai mult, martorii audiați nu au indicat că în perioada de

concediu medical inculpatul a venit la serviciu și a luat faxul întreprinderii, pentru ca ulterior să refuze restituirea acestuia.

Totodată, învinuirea înaintată inculpatului că „...urmărind scopul de sustragere a faxului ... din biroul său situat în clădirea „Podsnejnić Uzunova” ... a luat faxul fără a avea intenția de a-l restitui directorului filialei Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova” Moldovan S. numit la 13.01. 2011, deci pe ascuns a sustras faxul respectiv....”, este improprie infracțiunii de furt prevăzută de art. 186 Cod penal.

Prin urmare, procurorul nu a demonstrat prin probe pertinente și concludente, în afara oricărui dubiu rezonabil, că inculpatul în perioada 13.01-31.01.2011 a sustras în mod ascuns faxul filialei Taraclia a ÎS „Acvacultura-Moldova”, cauzând ultimei un prejudiciu material în proporții considerabile, în sumă de 1595 lei.

Conform art. 8 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă. Concluziile despre vinovăția persoanei în săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea inculpatului.

Potrivit art. 389 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

Ori, în circumstanțele constatate, inculpatul urmează a fi achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

8. Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a invocat că probele administrate confirmă că inculpatul este persoana care a luat faxul. Potrivit facturii fiscale SX 105925 5 din 02.10.2007, ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia a procurat faxul de model „Panasonic KX FT932 UA”, martorii Pitel N. și Doicova G. confirmând că acest fax se afla în biroul inculpatului, iar când le-a fost arătat acestora ordinul nr. 1 din 13.01.2011, prin care Moldovan S. a fost repus în funcția de director a ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia, cu eliberarea inculpatului din funcția dată, martorii au indicat că biroul inculpatului este încuiat, deoarece fostul director se află în concediu medical și faxul se află în biroul lui. La repunerea lui Moldovan S. în funcția de director a ÎS „Acvacultura-Moldova”, a fost efectuată inventarierea, iar din actul de inventariere, întocmit în baza ordinului nr. 1 din 13.01.2011, la ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia și din balanța de verificare rezultă că faxul lipsește, iar martorii audiați au indicat că bunurile și actele întreprinderii au fost predate pe rând, ștampila fiind transmisă de fostul director prin intermediul lui Doicova G.

Astfel, martorii au indicat că o parte din bunurile și documentele întreprinderii au fost luate în ziua în care Moldovan S. a venit și a prezentat ordinul, iar din biroul inculpatului nu a fost luat nimic, deoarece era încuiat.

Declarațiile martorului Doicova G. că la noul sediu al întreprinderii a văzut faxul sunt contrare declarațiilor martorilor Puceva D., Pulucciu N., care au comunicat că contabilul ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia - Pitel N. expedia corespondența întreprinderii prin faxul întreprinderilor în care activau ele, deoarece la ÎS „Acvacultura-Moldova”, filiala Taraclia nu era fax.

Deci, instanța de fond just a conchis că faxul a fost sustras de la întreprindere în perioada 13.01.2011 -31.01.2011, deoarece inculpatul la 13.01.2011 nu era la serviciu, iar Pitel N. și Doicova G. în această zi nu au descuiat biroul, invocând că cheia este la Delescu M. și în acea zi din biroul fostului director nu a fost luat nimic.

Cu toate că instanța de apel și-a fondat concluziile pe declarațiile lui Doicova G., care indică că faxul a fost luat de la vechiul oficiu al întreprinderii și dus la cel nou, și că urmează a fi respinse declarațiile celorlalți martori, deoarece aceștia nu erau în relații bune cu inculpatul, materialele dosarului sunt completate cu declarațiile martorilor, care coroborează între ele. Totodată, Doicova G., fiind în relații bune cu inculpatul, relațiile acestora bazându-se pe încredere, ea fiind susținătoare a inculpatului, prin intermediul căreia, acesta a transmis ștampila întreprinderii, a dat declarații care sunt în contradicție cu alte probe din dosar, astfel că depozițiile ei nu demonstrează nevinovăția inculpatului în comiterea faptei imputate, după cum a constatat instanța de apel.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când instanța a admis o eroare gravă de fapt, care i-a afectat soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 8. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a casat sentința, care era viciată prin faptul că instanța de fond nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, cât și în raport cu circumstanțele concrete în fapt și în drept invocate în rechizitoriu, neindicând motivele pentru care a respins versiunile și probele apărării și, rejudecând cauza potrivit regulilor generale, just a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea formulată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor

de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, corect dispunând achitarea inculpatului de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat, indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins probele acușării (pct. 7. din decizie).

Ori, soluția instanței de apel este conformă constatărilor enunțate în decizia instanței de recurs din 18 iunie 2019, inclusiv că: „*instanța de apel nu a elucidat toate circumstanțele esențiale ale cauzei, și anume prin care probe a fost dovedit că anume inculpatul a săvârșit infracțiunea, făcându-se trimitere numai la declarațiile martorilor, din care rezultă că în biroul inculpatului unde se afla faxul aveau acces mai multe persoane, dar furtul l-a comis inculpatul, ce este o presupunere. Potrivit art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2), art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acușării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze învinuirea cu circumstanțe care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii. Ori, atât în prima instanță, cât și în instanța de apel, acușarea nu a prezentat careva probe incontestabile ce ar dovedea comiterea furtului de către inculpat. La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală*”, iar potrivit art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, pentru instanța de rejudecare indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii (pct. 6. din decizie).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acușare penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, conform argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, recursul menționat este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere,

formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7. – 8. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de Procurorul-șef al Procuraturii de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 31 octombrie 2019, în privința inculpatului Delescu Mihail XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 iunie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun